

Ad L 217 – bilag 4:

Danske Fjernvarmeværkers Forening (DFF) har i en henvendelse til Skatteudvalget af 23. april 1997, L 217 – bilag 4, fremhævet tre forhold, som foreningen finder kritisable i det fremlagte lovforslag om naturgasafgift:

1. For det første frygter DFF, at forhøjelsen af naturgasafgiften fra 1 øre/m³ til 123 øre/m³ vil medføre en merbelastning af de decentrale kraftvarmeværkers omkostninger med i alt ca. 45 mill. kr. Det svarer efter foreningens beregninger til 171 kr. årligt for en gennemsnitsforbruger tilknyttet et naturgasfyret kraftvarmeværk.

Belastningen skulle efter DFF skyldes, at der ved fordeling af gassen mellem varme- og elproduktion fortsat er forskellige principper i afgiftslovens regler og de kontrakter, der er indgået mellem gasselskaberne og varmeværkerne.

DFF foreslår, at fordelingen til afgiftsmæssig brug skal følge fordelingen, der fremgår af kontrakterne mellem varmeværkerne og gasselskaberne.

2. For det andet kritiserer DFF, at de decentrale kraftvarmeværker ikke har mulighed for at få leveret gas til elfremstilling afgiftsfrit. Ved at være tvunget til at modtage godtgørelse opstår der et likviditetstab, der af DFF er blevet beregnet til 134 mill. kr. én gang for alle.

DFF foreslår, at gasforbrug til elproduktion kan fritages for afgift, eller subsidiært, at godtgørelsen af bruttoafgift på gas til elfremstilling finder sted samtidig med varmeværkernes betaling for gassen til gasselskabet.

3. For det tredje undrer DFF sig over, at lovforslaget skal betyde større varmeregninger for dem, der modtager varme fra de centrale naturgasfyrede kraftvarmeværker. DFF finder, at de centrale kraftvarmeværker bør friholdes for den ekstra afgift.

Hertil bemærkes:

Ad 1: Decentral kraftvarme

Gas anvendt til fremstilling af el er fritaget for afgift, eller afgiften bliver godtgjort. Til gengæld er den fremstillede el elafgiftspligtig.

Derimod er der afgift på den gas, der anvendes til fremstilling af varme.

Der er også normalt forskel i den pris, som kraftvarmeværket skal betale for gas, der henregnes til varmfremstilling, og for gas, der henregnes til elfremstilling.

På et kraftvarmeværk anvendes gassen både til elfremstilling og til varmfremstilling i kombineret produktion.

Såvel i kontrakterne mellem kraftvarmeværket og gassælgeren som i afgiftslovgivningen er der derfor behov for regler om, hvordan man fordeler et givet samlet gasforbrug til henholdsvis elfremstilling og varmfremstilling.

De nævneværende afgiftsregler for fordeling af gassen på el og varme sker efter pro rata-princippet. Det vil sige, at man ser på den samlede elproduktion i forhold til den samlede energiproduktion (varme tillagt el). Hvis der f.eks. samlet er fremstillet 81 enheder energi, heraf 27 i form af elektricitet, vil $\frac{1}{3}$ af den forbrugte brændselsmængde efter afgiftsreglerne skulle henregnes til elfremstilling og $\frac{2}{3}$ til varmfremstilling. Hvis der har været brugt 100 gasenheder til den nævnte kraftvarmeproduktion, vil der derfor skulle betales afgift af en samlet gasmængde på $66\frac{2}{3}\%$ mens $33\frac{1}{3}\%$ ikke vil blive belastet.

Varmeværkerne har dog mulighed for i stedet at bruge en såkaldt E-formel med en elvirkningsgrad på 0,9. Efter denne metode tager man udgangspunkt i den samlede elproduktion og deler denne med 0,9. Resultatet heraf er den mængde gas, der efter afgiftsreglerne kan henregnes til elproduktion. Resten af gasforbruget må henregnes til varmfremstilling. I ovenstående eksempel vil der kunne henregnes 30 gasenheder til elproduktionen ($27/0,9=30$), og de resterende 70 må henregnes til varme- og elproduktionen.

De 0,9 i E-formlen i afgiftsreglerne er bevidst fastsat således, at de i de fleste tilfælde medfører større afgiftsbelastning end anvendelse af pro rata-princippet. Hvis den samlede udnyttelse af brændslet er mindre end 90 pct., hvilket typisk gælder, vil pro rata-reglen være mest gunstig.